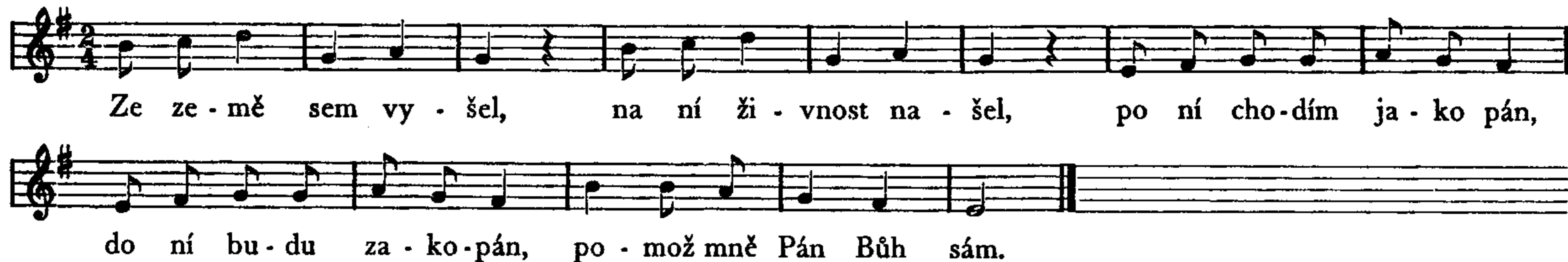

1394.

Ze ze - mě sem vy - šel, na ní ži - vnost na - šel, po ní cho - dím ja - ko pán,
do ní bu - du za - ko - pán, po - mož mně Pán Bůh sám.

Ze země sem vyšel,
na ní živnost našel,
po ní chodím jako pán,
do ní budu zakopán.
Pomož mně Pán Bůh sám.

Ach, už tech ruk není,
ty už hnijó v zemi,
co mě kolébávaly,
k srdci přitiskávaly,
dyž sem byl maličký.¹⁾

Kterak se odměním
rodičům svým milým
za lásku, vychování,
za toli dobrodiní
v mojim věku mladým!

1) U Brna:

Kde só te ročinke
mé milé matinke,
keré mě chovávale,

k srdco přetiskávala,
dež sem bel malinké.

700. ŽENĚNÍ

1395.

Zp. I. 253

Za pa-de-sát rýnských mladé volča - ta; kyž jsem se ne - že - nil, kyž jsem se ne - že - nil, mi - lé dě - vča - ta.

Za padesát rýnských mladé volčata,
[: kyž jsem se neženil, :] milé děvčata.

Neošidil jsem se jako na ženě,
volky možu prodat, ale ženu ne.

1396.

Olesk. 140. Zp. I. 256

Že - ně - ní, že - ně - ní, ho - rší než vě - ze - ní; z vě - ze - ní po - mů - že, od že - ny ne - mů - že.

Ženění, ženění,
horší než vězení,
z vězení pomůže,
od ženy nemůže.

Z vězení pomůže
mamička, tatíček,
od ženy nemůže,
leda sám Pámбіček.

Už jsem se oženil,
jak by mně hlavu stál,
strela mu v matěri,
kdo mně tu radu dal.

701. UVÍTANÁ

1397. (Nápěv 147 [312])

Ženičko, ženo má,
nehněvaj sa na mňa,
keď dondu z hospody,
pěkně přivítaj mia.

»Vítám ta, mužičku,
z tej dalekej cesty,
postel máš ustlanú,
lehni, odpočiň si.«

702. ŽENA A KŮŇ

1398.

Od Napajedel. Erb. III. 133

Že - no má, že - no má, že - no má ma - li - čká, já te - be ra - dši mám než hu - sar ko - ní - čka.